

Τώρα που κορυφώθηκε το Θείο Δράμα με την Ανάσταση, της Ανοίξεως μεσούσης, έστω και με χαμηλές θερμοκρασίες, μας προσφέρει μια θαυμάσια ευκαιρία για λίγες σκέψεις.

Η Ελλάδα ανήκει στον Χριστιανισμό περισσότερο από 15 αιώνες και στην Ορθοδοξία κάτι παραπάνω από χίλια χρόνια. Είναι μια πολύ σοβαρή παράδοση για αυτό τον τόπο ιδιαίτερα αν τεθεί υπ' όψιν ότι από την πτώση της Πόλης έως την έκρηξη της επανάστασης αποτέλεσε, κατά πως μας λένε, ένα ισχυρό έρεισμα του Ελληνισμού.

Το γεγονός ότι η Ελλάδα, ακολούθησε το Χριστιανισμό ήταν μια (λογική) στορική εξέλιξη, ενώ το γεγονός ότι τάχθηκε με την Ορθοδοξία ήταν περισσότερο ευχάριστο, ή τέλος πάντων ολιγότερο δυσάρεστο. Τουλάχιστον στην Ανατολή δεν έκαιγαν εκείνους που πίστευαν ότι η Γη δεν είναι επίπεδη. Όπως είπε και ο Φερδινάνδος. Μαγγελάνος: *«Η Εκκλησία λέει ότι η γη είναι επίπεδη, αλλά εγώ ξέρω ότι είναι στρογγυλή, επειδή έχω δει τη σκιά της στο φεγγάρι και έχω περισσότερη εμπιστοσύνη σε μια σκιά παρά στην Εκκλησία.»*

Το γεγονός ότι οι μεγαλύτερες προσωπικότητες του Διαφωτισμού κατατρομοκρατήθηκαν είναι ίσως το πιο ειδεχθές σφάλμα της Ρωμαιοκαθολικής εκκλησίας. Το ότι λεηλατήθηκε η Λατινική και Κεντρική Αμερική στο όνομά της, άλλο ένα. Το ότι απαγορεύτηκαν τα βιβλία του Ντεκάρτ, του Σπίνοζα, του Λοκ, του Ρουσό, για να μην κάνουμε λόγο για τις δημιουργίες των υλιστών, των φροϋδικών, των υπαρξιστών (ώστε να συνεχίσει απτόητη την πορεία της), ακόμα ένα. Στο τρομερό Ίντεξ όμως, δεν ανεγράφη ποτέ το: «ο αγών μου» του Αδόλφου Χίτλερ.

Η Ρωμαιοκαθολική εκκλησία! Να ένα αμόνι που πάνω της έχουν χαλάσει άπειρα σφυριά.

Οι ημέτεροι πατέρες πάντως, δεν προχώρησαν τόσο πολύ. Έφθασαν μέχρι της απειλής του αφορισμού. Έως εκεί.

Σε κάθε περίπτωση, στην πορεία αυτού του πλανήτη, η θρησκεία παρέμεινε ένα πολύ ισχυρό στοιχείο εξουσίας. Με τρόπο κυνικό το είχε ισχυριστεί και ο Ναπολέων Βοναπάρτης:

«Η κοινωνία δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς την οικονομική ανισότητα, και η οικονομική ανισότητα δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς τη θρησκεία.»

Αν στραφούμε στον Σενέκα θα τον ακούσουμε να μας ψιθυρίζει, από τότε που ο Ιησούς ο Ναζωραίος βρισκόταν επί της γης πως: *«Η θρησκεία θεωρείται από το λαό αληθινή, από τους σοφούς ψεύτικη και από τους ηγεμόνες χρήσιμη».*

Τρεις αιώνες πριν αυτόν, ο Επίκουρος με μια σπάνια για την εποχή τόλμη επιχειρεί μια τοπ οθέτηση:

«Έχει ο Θεός τη βούληση να εμποδίσει το Κακό αλλά δεν μπορεί; Άρα δεν είναι Παντοδύναμος. Μπορεί αλλά δεν θέλει; Τότε δεν είναι Πανάγαθος. Έχει τόσο τη βούληση, όσο και τη δύναμη να το εμποδίσει; Τότε από πού προέρχεται το Κακό; Δεν έχει ούτε τη βούληση ούτε τη δύναμη; Τότε γιατί τον λέμε "Θεό";»

Δεν θα μπορούσε τούτος ο τόπος να ξεφύγει από την αυτή την ευρύτερη «μοίρα».

Ο απειληθείς με αφορισμό Νίκος Καζαντζάκης το θέτει όσο πιο ποιητικά γινόταν:

«Καλή 'ναι η δικαιοσύνη, μα για τους αγγέλους - ο άνθρωπος
ο κακομοίρης δεν αντέχει, θέλει έλεος... Μπας και βρίσκεται
στον πάτο της Κόλασης, Κύριε, η πόρτα της Παράδεισος;»

Ο Michel Onfray προλογίζοντας το έργο του: «Πραγματεία περί αθεολογίας» σημειώνει:

«Δεν περιφρονώ τους πιστούς, δεν τους θεωρώ ούτε γελοίους ούτε αξιολύπητους, απελπίζομαι όμως όταν προτιμούν τις καθησυχαστικές μυθοπλασίες των παιδιών από τις σκληρές βεβαιότητες των ενηλίκων.»